



Munkebo Kulturhus Musikgruppen Oasen

21. JANUAR 2017

Kunsten at forføre

Af Ove Eriksen

En stor del af dagens publikum var også til stede, da **Sanne Gryholt Trio** første gang gæstede Munkebo Kulturhus i november 2014. Dengang blev vi grundigt forkælet, så forventningerne til trioen var store og – lad det være sagt med det samme – de blev til fulde indfriet.

Det er altid spændende, når man gehører et orkester, om der er sket fornyelse siden sidst. Heller ikke på det punkt, blev vi skuffet. For det første: besætningen var ændret på et enkelt punkt; trioen består nu af Sanne Gryholt og Bo Monrad, samt guitaristen Hans Thygesen, der var ny i forhold til 2014-udgaven.



For det andet: der var skiftet grundigt ud i repertoire. Bevares, der var en god håndfuld gengangere, men ud af i alt 28 sange var mere end 20 nye bekendtskaber. Det er rigtig godt gået og vidner om et anseligt bagkatalog.

Når det så ydermere viser sig, at langt de fleste af de ”nye” sange er med på min egen personlige hitliste, så kunne eftermiddagen kun komme ud med et godt resultat.

Trioen præsenterer selv sit repertoire som folk, blues og rockballader, og dermed er der naturligvis lagt op til, at sangene stammer fra USA og Canada. En enkelt ”farisæer” var der dog blevet plads til i form af engelske Elton Johns smukke ”Your Song”, der indledte anden afdeling med kun Sanne og Hans på scenen.

Nå ja, skal man være meget nøjeregnende er ”Have I Told You Lately” skrevet af irske Van Morrison. Men han har boet i USA i så mange år, at snart ingen kan huske, at han i midten af 1960erne var frontfigur i den irske gruppe Them.

Fra øverste favorithylde kommer Eagles-sangen ”Tequila Sunrise” af Don Henley og Glenn Frey, ”For The Good Times” af Kris Kristofferson og ikke mindst sangen ”The Weight”, skrevet af canadiske Robbie Robertson fra den legendariske gruppe The Band. Melodien fik megen opmærksomhed som en del af soundtracket til kultfilmen ”Easy Rider” fra 1969 med Peter Fonda og Dennis Hopper.

Fra næstøverste hylde: Carole King-klassikerne "Will You Still Love Me Tomorrow" og "Cryin' In The Rain" og "Proud Mary" af Creedence Clearwater Revivals "førerhund", John Fogerty.

Et nyt bekendtskab for mig var sangskriveren Delbert McClinton, der har lagt pen og guitar til "I Wanna Love You" og "Don't Wanna Love You Anymore". Når man sætter de to titler op ved siden af hinanden, lyder det næsten som et forhold, der er ved at køre af sporet. Det havde dog intet med harmonien på scenen at gøre.

Endnu en melodi fra et film-soundtrack kom ud af højttalerne: "Ain't No Sunshine" af Bill Withers, som blev brugt i filmen "Notting Hill" med Julia Roberts og Hugh Grant.



Bo Monrad

Neil Young er en af trioens favoritter, og han fik da også sin part af opmærksomheden, bl.a. via "Like A Hurricane", som han angivelig havde skrevet efter første møde med hans senere hustru. Dolly Parton var ophavskvinde til sangen "Jolene" om kvinden, der bønfaller den smukke Jolene om at lade være med at lægge an på hendes mand.

Et helt særligt afsnit var blues-sangene. Her fik Bo Monrad en hovedrolle, Hans stemme er perfekt til den type af sange.

Det stærkeste indtryk – blandt mange – var hans fortolkning af Jimmy Reeds "Big Boss Man". Det gøres ikke bedre af ægte bluessangere.

Man følte sig også helt med i bomuldsmarken i "A 110 In The Shade", som John Fogerty har skrevet, højt oppe i "Sittin' On Top Of The World" af Walter Vinson og Lonnie Chatenor, og helt nede med "Early In The Morning" af Barry Mann og Cynthia Weil og "Stormy Monday Blues" af Walker og Aaron.

Little Feat-klassikeren "Willing" af Lowell George, "Magnolia" af J.J.Cale, og "I'm Your Puppet" af Dan Penn og Spooner Oldham afsluttede den ordinære del af koncerten.

Sanne Gryholt Trio er og bliver et særdeles behageligt bekendtskab. Man behøver blot sætte sig ned og læne sig tilbage i stolen. Den vellyd, der kommer ud af højttalerne er ren forførelse.

Trioen bestod som sagt af ægteparret Monrad og (nej ikke Rislund!) Gryholt, og Hans Thygesen, men det var ægtefolkene, der var mest iøjne-/iørefaldende. Sanne som den altdominerende vokalist, og den rolle må man gerne påtage sig, når man har hendes format. Men Bo Monrad spillede en ganske væsentlig rolle – også i det vokale. Ud over at synge for på blues-numrene, faldt



Sanne Gryholt og Bo Monrad

han ind med andenstemme i en række af sangene, og de tos stemmer klang fantastisk godt sammen. Desuden håndterede han basguitaren og mundharpen med stor virtuositet.



Hans Thygesen

Tredjemanden, Hans Thygesen – eller ”Tavsén” som Bo Monrad kærligt drilende kaldte ham, fordi han ikke havde adgang til en mikrofon, spillede en stensikker singleguitar, bortset fra en situation i andet sæt, hvor der gik kludder i to melodier, der lignede hinanden. Det blev klaret med et par kvikke bemærkninger og højt humør.

Naturligvis skulle der et ekstranummer til, og her fik de små hår på armene lov at rejse sig i fuld højde, da Sanne Gry-

holt sang Bette Midlers vidunderlige ”The Rose”.

Hvis koncerten i 2014 var kakao for øregangen, så var vi denne gang gået en cru op til chokolade – og nu med piskefløde!

MusikOasens næste arrangement er 11. marts, hvor Chris Grey & The Blue Spand giver koncert.

Og husk så ekstrakoncerten med Peter Viskinde 31. marts 2017. Der er stadig billetter at få.

Sætlisten:

Før pausen

I Wanna Love You
Ring Them Bells
Will You Still Love Me Tomorrow
Sittin' On Top Of The World
Proud Mary
Tequila Sunrise
Cryin' In The Rain
A 110 In The Shade
Like A Hurricane
Have I Told You Lately
Big Boss Man
Stormy Monday Blues
Jolene
Cowgirl In The Sand

Efter pausen

Your Song
Ain't No Sunshine
Mellow Yellow
Don't Wanna Love You Anymore
The Weight
Only Love Can Break A Heart
Early In The Morning
The Girl In The Other Room
Willing
For The Good Times
Magnolia
Temptation
I'm Your Puppet

Ekstranummer

The Rose